

LBRIS

We know
books

DARIUS GORCEA

Copiii aștrilor

O poveste Sunshade

Editat de **Neverland SRL**Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**
Copyright © 2022, **Editura Neverland****!** Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare
nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GORCEA, DARIUS /

Copiii aștrilor : o poveste sunshade / Darius Gorcea. -
București : Neverland, 2022

ISBN 978-606-9602-71-3

821.135.1

Design copertă: Aurelian Leahu
Redactor: Dușa Udrea Boborel
Tehnoredactare: Manuela Stoica

Ilustrația: Ianis Nania

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

UJmag.ro

Cuprins

Capitolul 1: Omul cu masca vișinie.....	7
Capitolul 2: Trădătorul	13
Capitolul 3: Otrava	19
Capitolul 4: Portretul lui Iross	25
Capitolul 5: Sunset Academy	31
Capitolul 6: Arta cuvintelor	37
Capitolul 7: Prima etapă	43
Capitolul 8: Măiestria necuvântătorilor	49
Capitolul 9: Iscușița fierarului	55
Capitolul 10: Închisoarea Nuyo	61
Capitolul 11: Un pahar de Verak	69
Capitolul 12: Pădurea Oarbă	77
Capitolul 13: Un șir de viziuni	83
Capitolul 14: Lupul cu dinți de oțel	89
Capitolul 15: Scrisoarea	97
Capitolul 16: Cartea Gasphirei	103
Capitolul 17: Ziua celor trei luni albastre	109
Capitolul 18: Furie	115
Capitolul 19: Fiul toboșarului	121
Capitolul 20: Huntress	127
Capitolul 21: Primele victime	133
Capitolul 22: Băiatul de pe bancă	141
Capitolul 23: Mâna de plumb	147
Capitolul 24: Lupta de lângă copac	153
Capitolul 25: Victoria neșlefuită	159

Capitolul 26: Infiltrarea	165
Capitolul 27: Primul război din Nimato	173
Capitolul 28: Camera 15	181
Capitolul 29: Călătoria către Centrul de zboruri și Peripeții la înălțime	187
Capitolul 30: Safirul azuriu	193
Capitolul 31: Piratul cerului	199
Capitolul 32: Maestrul gravitației	203
Capitolul 33: Frate contra frate	209
Capitolul 34: Căderea	217
Capitolul 35: Primul ucenic	223
Capitolul 36: Legătura dintre om și animal	231
Capitolul 37: Zilele de la cârmă	237
Capitolul 38: Noul Sunshade	245
Capitolul 39: Întoarcerea regelui	251
Capitolul 40: Aura Sun	263
Capitolul 41: Osiris Sun	269

Capitolul 1:

Omul cu masca vișinie

Castelul Dhana – făurit din albul norilor, cu ceramică antică, pene de înger și lâna oilor – avea o frumusețe de nedescris. Grația lui consta în sclipirea imaculată și de nepătruns a scaunelor de catifea și a geamurilor aproape invizibile. Podeaua era acoperită în totalitate de un covor din mătase cerească și din bumbacul crescut în grădina cu zăpadă delicată și caldă, cum numai în ținutul acela se găsea.

Era minunat să trăiești acolo. Dar, din nefericire, castelul era de nevăzut pentru cetățenii celor unsprezece țărâ-muri, însă nu deranja pe nimeni acest lucru. Existau locuri și mai frumoase decât acela. Deși era un castel de lux, era adesea pustiu. Înainte, mulți zei locuiseră acolo, hotărând legi și clădind noi țărâ-muri în care să locuiască. Multe generații de războinici crescuseră pe acele pământuri, în felul lor unic. Iar asta nu putea împăca pe toată lumea. Acum un miliard de ani, toți zeii țărâ-murilor conveniseră ca fiecare să își apere ținutul cum dorește. Doar unul dintre zei decisese să reviziteze vechea lui casă.

Un zeu întunecat, cu un aer sumbru, acoperit cu o țintă asemănătoare obsidianului, stătea acum la marginea balconului. Numele lui era Karpuss. Iubea să privească minunățiile prietenilor săi.

Privea mândru la maiestuoasa lui creație. Armonia dintre lumină și întuneric făcea ca tărâmul creat de el și de frațele său să fie uimitor. Îi părea rău că nu îl putea privi mai de aproape. Ținutul era împărțit în două sate: Sun și Shade. Când timp Sun era un sat mereu însoțit, cu oameni binevoitori și îngrijit, Shade era un tărâm al nopții veșnice, întunecat și mai dezordonat. Cei doi frați erau tare diferiți...

Cu toate acestea, Karpuss era mulțumit de ceea ce crease. Știuse dintotdeauna că Shade era un sat special în felul său. Era un loc plăcut pentru cetățeni, deși noaptea nesfârșită și lipsa soarelui îi afecta pe locuitori. Căsuțele și corturile arătau foarte bine, iar nuanțele de purpuriu făceau totul rece și liniștit. Shade avea o lumină interioară puternică pentru Karpuss.

O altă minunăție din Shade era pădurea ce îl înconjura. Era singurul loc din tărâm unde nu mulți avuseseră curajul să se aventureze. Din moment ce satul avea torțe și lumânări, nu era nicio problemă, dar pădurea era lipsită de orice fel de lumină. Se spunea că, odată ce pășeai în ea, întunericul propriu-zis îți intra în ochi și mureai orb, fără ca măcar să știi de ce.

Karpuss trebuia să admită că și fratele său, Nirius, făcuse o treabă foarte bună cu satul Sun. Spre deosebire de Shade, acesta era un sat al soarelui și al luminii. Acoperită de nisip, strada principală era tot timpul însoțită și primitoare. Dar nici prea multă lumină și căldură nu îi binedispuneau pe cetățeni.

Sun era mult mai populat decât Shade, de aceea mulți dintre cetățenii săi nu aveau un loc de muncă prea bine plătit, iar faptul că Horrus era regele îi neliniștea teribil.

Horrus, un semizeu ucenic ales de Nirius, ținuse satul Sun îngrijit și magic. Mulți cetățeni deveniseră mari constructori și arhitecți datorită clădirilor proiectate sub ordinea regelui Horrus. Karpuss știa că, deși amândouă satele erau în echilibru, balanța se va înclina într-o zi.

Chiar dacă regele era un conducător bun, uneori părea lacom și crud. Acum foarte mult timp impusese mari taxe, iar cei care nu le plăteau erau nevoiți să renunțe la familiile lor și să lucreze ca sclavi în Shade, pentru a extrage roca selenară din uriașele peșteri pe care satul le avea. Copacii ofereau, de asemenea, un lemn dur. Fierarii urmau ca apoi să fabrice arme cu resursele strănse.

Asta durase o perioadă, dar lucrurile regresau drastic. Oamenii erau încet-încet izgoniți din Sun. Nici măcar copiii lor nu aveau voie să pătrundă în satul Soarelui. Muncitorilor le ajunsese, așa că revoltații porniră un mare război pentru libertate.

Karpuss luase decizia de a nu mai pune niciun semizeu la conducere. Nu putea risca. Mai făcuse această greșală și nu avea intenția de a o repeta. Astfel, își părăsi satul pentru a-și alege conducătorul după plac.

Fratele său era însă altfel. Nirius era hotărât ca orice își dorea să ducă la bun sfârșit. Era un zeu strict și puternic, dar mai ales de nepătruns. Nimeni nu îl putea convinge că ceea ce făcuse era greșit.

Relația dintre Nirius și Karpuss era una rece. Karpuss nu-l mai văzuse de foarte mult timp. Zeul Noptii era mult

mai priceput în luptă și mult mai înțelept, iar asta îl făcea pe Nirius să fiarbă de gelozie. În schimb, el nu simțea același lucru. Îi era foarte dor de momentele în care el și Nirius se duelau prietenește. Nirius era mult prea repezit, mișcările lui nu aveau prea mult sens într-un duel, iar asta îl amuza teribil pe Karpuss.

Uneori se simțea prost și din alte motive. De multe ori era asociat cu un zeu al întunericului, al răutății și al necredinței. Totuși, el știa că întunericul are rolul său. Nu prea avea ce face, neavând vreo persoană cu care să își petreacă timpul. De aceea stătea să-i privească pe cei de jos.

Karpuss era destul de obosit. Simțea că trecuseră deja treisprezece zile. Dar exact când voi să se întoarcă, văzu ceva ciudat. Zeci de torțe se observau de la depărtare. Veneau din Shade. Formau o linie dreaptă și luminoasă ce se îndrepta spre zidul dintre cele două sate. Războinicii Shade, înarmați din cap până-n picioare, nu păreau să aibă intenții pașnice. Karpuss rămase surprins. Nu se așteptase la o astfel de mișcare.

Cum e posibil? Războinicii Shade nu au mai organizat un atac de sute de ani! gândi Karpuss.

Nu-i putea opri. Sincer, părea că nici nu voia să o facă.

Sute de luptători săriră peste zid, ca niște bacterii ce voiau să cuprindă întregul sat rival. Războinicii Sun ripostară rapid, chiar dacă rămaseră puțin surprinși de atac. Nu doar luptau, ci își dădeau și viața pentru satul lor. Din fericire pentru ei, numărul îi punea în avantaj.

Luptătorii celor două sate aveau moduri foarte diferite de luptă. Sun folosea o multitudine de sulite impresionante, arcuite, din rocă selenară împrejmuată cu aur, în timp ce

Shade folosea niște arcuri din lemnul copacilor groși și săgeți înflăcărate. Deși Sun părea pe cale de a birui, Shade era în avantaj. Atacul surprinzător chiar făcea diferența. Sun nu se așteptase la o mișcare atât de violentă.

Karpuss mai observă ceva: unul dintre războinicii Shade stătea pe frontul de luptă împreună cu semenii săi, fără a ataca. Părea să aștepte ceva. Hainele lui erau foarte ponosite, iar masca vișinie pe care o avea pe față îi atrase atenția lui Karpuss. Omul cu masca vișinie așteptă puțin și apoi se cățăără pentru a sări cu multă agilitate pe una dintre ferestre. Se infiltrasă în palat. Karpuss nu putea observa ce se întâmplă acolo.

Sigur fură ceva! Dar ce poate fură de acolo? Poate vreun artefact rar, o armă incredibil de puternică, un pergament sacru! reflectă Karpuss.

Trecură câteva secunde și omul cu masca vișinie ieși pe furiș din palat. Avea în mână ceva înfășurat într-o pătură de catifea albă.

Era un copil!

Se îndrepta în fugă spre zid. O adunătură de războinici venea spre el. Toată strategia se baza pe reușita sa. Ocolea orice luptător cu toată agilitatea posibilă. Nu avea destul timp. Odată ajuns la zid, unul dintre străjeri avu ocazia să-l lovească. Lovitura fu atât de puternică, încât știa că singura variantă era să-l arunce pe copil peste zidul masiv. Dar asta nu funcționează. Nou-născutul rămase singur, agățat de zid.

Karpuss se uită la poziția soarelui. Era ora 00:00.

NUUUUUUUUU! strigă omul cu masca vișinie.

El știa că la ora 00:00 fiecărui nou-născut i se deschid ochii. Dacă acesta se naște pe teritoriul Sun, Soarele o să i

se reflecte în privire și unul dintre ochi va avea o puternică rază de soare în el, aceasta fiind o trăsătură comună a locuitorilor din Sun. În schimb, dacă se naște pe teritoriul Shade, privirea îi va fi luminată de raza albă a Lunii. Asta îi ajută pe cetățeni să-și recunoască semenii.

În schimb, acest copil se născuse la jumătatea celor două țărâmurii, ceea ce îl făcea cu adevărat special. După ceva timp, omul cu masca vișinie ajunsese cu bine acasă, împreună cu băiatul, fericit că misiunea sa fusese îndeplinită.

Karpuss nu mai văzuse nimic. Doar o lumină ce ieșea din cortul în care se aflau omul cu masca și pruncul răpit. Cea mai puternică lumină pe care o văzuse în viața lui!

Capitolul 2: Trădătorul

— **V**orbesc serios! Erau doi tineri războinici, de aproximativ 11 600 de ani. Erau frați. Ba chiar mai mult, erau gemeni. Și se luptau. Erau extrem de diferiți. Dar fiecare era puternic în felul său. Cel îmbrăcat în nuanțe de albastru-închis și negru avea un stil foarte bine gândit și strategic. Nu-și permitea să încaseze nicio lovitură. Celălalt, în schimb, îmbrăcat în nuanțe de roșu și alb, acționa nechibzuit. Dar era foarte puternic și dur. La un moment dat, cel inteligent primi o lovitură diferită de toate celelalte. Iar fratele lui geamăn continuă să-l lovească fără niciun fel de milă.

Doi băieți mergeau pe drumul pietruit ce ducea la Archer Academy, academia pentru elevii care doreau să se specializeze în măiestria mânării arcului. Unul dintre ei avea părul creț, șaten, pe când celălalt avea un păr blond și lung. Amândoi erau îmbrăcați în uniformă și aveau ghiozdane din piele tăbăcită în spate.

— Visul tău pare foarte real. Se întâmplă cumva aici? În Shade? zise băiatul cu părul creț.

— Nu cred! negă Aura, copilul bălai.

– Dar, oriunde ar fi fost, păreau să iubească acel loc. Cu siguranță îl știau de-o viață.

Băiatul cu părul creț stătu puțin pe gânduri.

– Nu avem cum să știm. Este foarte plictisitor să nu poți vizita locuri noi. Sigur te-ai întrebat vreodată cum e în satul vecin. Presupun că ar fi minunat să vedem soarele într-o zi.

– Ai dreptate, Ataro! Ar fi minunat. Dar cum crezi că vom trece noi zidul, neobservați de niciun gardian, fie el de-al lor sau de-al nostru?

Ataro fugi spre un ascunziș mai apropiat de marele zid. Se gândi. Zidul chiar părea extrem de securizat. Dar nimic nu era imposibil. Se mută și examinează de-a lungul străzii, unde un biet miner se îndrepta spre centrul satului cu o căruță plină cu bucăți de rocă selenară. Pe loc, lui Ataro îi veni ideea cu care credea că nu putea da greș.

Se întoarse către Aura.

– Îl vezi pe țăranul din capătul străzii? E transportatorul minereurilor. Este singura afacere dintre noi și vecinii noștri. Singura noastră șansă este să ne prefacem ucenicii potcovarului. Tot planul constă în faptul că gardienii nu vor observa din ce parte a zidului venim, așa că ne vor lăsa înăuntru, fără să știe.

– Nu crezi că ar trebui să amânăm asta pentru altă dată? Eu chiar sunt entuziasmat de noua lecție pe care o va preda Morro, spuse foarte sfios băiatul.

– Nici gând! E șansa noastră, Aura. Următoarea depozitare e abia peste 10 luni. E acum ori niciodată!

Aura acceptă cu greu. Curiozitatea nu-l făcu să renunțe. Cum arăta renumitul oraș Sun? Oare ce se întâmpla dacă erau prinși? Se gândea la școală și la faptul că era

pentru prima dată când încălca regulile. Totuși, de data asta simțea că trebuia să meargă pe mâna celui mai bun prieten.

Zis și făcut! Cei doi începură prin a-i dezvălui țăranului că fac parte din ucenicii potcovarului, pentru a nu-l surprinde la marginea orașului. Gardienii, ocupați cu verificarea încărcăturii, crezură același lucru. Nevăzând de unde apăruseră, presupuseră că veneau dintr-un grajd apropiat din satul Sun. Totul se întâmplă atât de rapid, încât Aura nu observă peticul de pe ochiul lui Ataro.

Cei doi pătrunseră în satul Sun. Lumea prezentă pe stradă dezvălui că satul era mult mai populat decât Shade. Oamenii erau mult mai liniștiți, iar foarte puțini erau îmbrăcați în ținute de luptă.

Aura știa că în Shade fiecare cetățean era obligat să aibă o carieră de războinic. Încă de mic alesese să fie arcaș, dar acum nu mai era așa sigur. Archer Academy nu fusese o alegere prea bună.

– E uluitor! Arhitectura e superdezvoltată! Aș vrea să văd așa ceva în fiecare zi, zise Ataro fericit.

Aura nu putea nega. Era mai frumos decât își putea imagina. Era magic să vezi pentru prima dată lumina. Ar fi putut sta acolo pe veci. Dar, din păcate, nu putea să-și lase în spate toți prietenii. Amicii pe care și-i făcuse la academie erau tot ce avea. Nu-și văzuse niciodată părinții. Fusese crescut de cei de la orfelinat de când se știa.

Cât timp ei se uitau pe nu mai știi unde, o voce se auzi dinspre porțile castelului:

– Dragi cetățeni! Am onoarea să vi-l prezint pe Osiris, „Ultima Rază de Soare”, care a împlinit 1 115 ani!